

Khái niệm mọt công bằng trong tha th

Tác Giả: Br. Hùynh Qu&#ng

Thứ Ba, 14 Tháng 12 Năm 2010 06:38

Ông LaGuardia là th tr&#ng c&#a thành ph New York vào nh&#ng năm x&#y ra n&#n đối t&#i n&# c M&#.

Vào m&#t hôm l&#nh giá Tháng Giêng năm 1935, ông đã bãi nhi&#m m&#t v&# chánh án và ng&#i vào gh&# ch&# t&#a đ&# xét x&# m&#t phiên tòa có m&#t không hai.

B&# cáo là m&#t bà già nghèo nàn, nhem nhu&#c. Bà b&# t&# cáo là đã l&#y tr&#m m&#t &# bánh mì. Bà thú nh&#n r&#ng, bà ăn c&#p &# bánh mì là vì cho con gái c&#a bà đang b&# b&#nh và cháu c&#a bà không có gì ăn. Ng&#&#i t&# cáo bà là ch&# ti&#m bánh mì; ông đ&# ngh&# quan tòa ph&#t bà 10 dollars vì bà ta là m&#t ng&#&#i x&#u và đ&#ng th&#i dùng hình ph&#t này đ&# r&#n đ&#y nh&#ng k&# x&#u khác.

Ông LaGuardia th&# dài và nói: “Tôi ph&#i ph&#t bà 10 dollars ho&#c 10 ngày trong nhà tù, vì lu&#t pháp không mi&#n tr&# cho m&#t ai c&#.” Sau khi tuyên án, ông rút trong túi áo mình 10 dollars và nói ti&#p: “Đây là 10 dollars tôi t&#ng bà đ&# đóng ti&#n ph&#t; nh&#ng quan tr&#ng h&#n, tôi s&# ph&#t m&#i ng&#&#i trong phòng x&# án này m&#i ng&#&#i 50 cents vì đang s&#ng chung trong m&#t khu ph&# v&#i m&#t ng&#&#i mà đã đ&#ng&#i &#y l&#y c&#p bánh mì đ&# nuôi cháu mà mình không hay bi&#t.” Hôm sau, hành đ&#ng x&# án l&# k&# c&#a ông th&# tr&#ng đã làm cho nhi&#u ng&#&#i t&# nguy&#n đóng 50 cents “ti&#n ph&#t.” S&# “ti&#n ph&#t” lên h&#n 70 dollars và đã đ&#&#c trao cho ng&#&#i ph&# n&# đáng th&#ng này.

Kính th&#a quý b&#n, câu chuy&#n trên đây nh&# đ&#a chúng ta m&#t nh&#n đ&#nh r&#ng: Hoàn c&#nh xã h&#i có th&# đ&#y chúng ta vào nh&#ng vi&#c làm trái v&#i lu&#t pháp và đ&#o lý làm ng&#&#i. Nh&#ng th&#t may m&#n thay, chính lòng đ&#i l&#ng và cách nhìn hi&#u đ&#i m&#t cách th&#u đ&#o c&#a nh&#ng ng&#&#i nh&# ông LaGuardia đã không nh&#ng th&# hi&#n lòng bao dung tha th&# cho ng&#&#i ph&#m t&#i nh&#ng h&# còn kh&#i g&#i nh&#ng ng&#&#i khác v&# trách nhi&#m ph&#i tha th&# và giúp đ&# nh&#ng ng&#&#i đã có l&#i v&#i mình.

Khái niệm về công bằng trong tha thứ

Tác Giả: Br. Hùynh Quáng

Thứ Ba, 14 Tháng 12 Năm 2010 06:38

Khi bàn đến tha thứ hay không tha thứ cho một ai đó, chúng ta thường hay nghĩ đến việc nên để công bằng theo khái niệm của luật pháp. Khi ai đó xúc phạm hay nói xấu chúng ta, chúng ta dễ dàng trở thành một vị “quan tòa” xét xử người khác theo những khái niệm “qua loa, bù trừ, hùn thua.” Nếu càng để lâu những mối bất hòa trong lòng mình, thì những khái niệm của luật pháp càng dần dần lộ ra rõ hơn và mạnh hơn trong tâm trí của mình. Đáng buồn thay, những khái niệm này dần dần lên theo tính chủ quan của mình - tức là xét xử người khác theo những góc nhìn có lợi cho mình. Mình là người vô tội. Bà ấy, ông ấy là người có tội. Bà ấy, ông ấy phải là người xin lỗi mình vì họ đã xúc phạm đến mình thì này, thì này, và thì này... Bà ấy, ông ấy đáng bực nhứt vì họ. Bà ấy, ông ấy phải trả giá cho hành động như vậy.

Thật bất ngờ, thật buồn và đáng thất vọng cho vị trí “quan tòa” chủ quan ấy, vì thực ra, những lợi ích ẩn mà mình dành cho người xúc phạm mình chính là những lợi ích ẩn cho chính mình. Những khái niệm chủ quan do mình đưa ra với lý do “công bằng, pháp luật, hợp lý” thực ra là những khái niệm bên ngoài; còn thực chất chính là mình đang che đậy vị trí “quan tòa” mà mình vẫn thường cho mình là đúng, còn người khác là sai. Mình mất ngủ, mình không bình an, mình không thấy hòa khí trong gia đình, mình không thấy công bằng mình có bầu khí chan hòa, chia sẻ, mình khó ngủ ngủ... cũng là do nguyên nhân của “ông quan tòa” chủ quan trong con người mình thường nghĩ nên.

Thật bất ngờ, tôi cũng như bất cứ ai cũng mang lấy thân phận con người và vốn nhu cầu tính xấu và ích kỷ. Hiểu như thế để chúng ta cảm thông cho chính mình và cũng cảm thông cho nhau. Vì thân phận con người này, mà chúng ta gặp nhu cầu khó khăn trong việc tìm sự bình an cho chính mình. Vì sự yếu đuối của chính mỗi người như chúng ta, mà chúng ta cảm thấy bất lực trước những ý nghĩ tiêu cực về người khác và cũng như chính mình. Nếu không nhận ra điều đó, mất cách vô tình chúng ta trở thành nạn nhân của chính mình. Ông “quan tòa” do mình dùng nên đó có thể là kẻ nguy hiểm nhất để hãm hại chúng ta chứ không ai khác.

Chúng ta thường hay nói với nhau: “Nhân vô thập toàn.” Hôm nay tôi muốn bất cứ ai hãy áp dụng lợi ích nhân đức vào chính kẻ mà mình đang gặp khó khăn trong việc hòa giải tha thứ. Anh ấy, cô ấy cũng là “nhân,” vậy tôi còn nghĩ gì nữa mà không tha thứ cho họ?